מו:

רבא כי עולה מה עולה אינה נאכלת אף

חמאת אינה נאכלת 🏿 שהיה רבי יוםי אומר על

עבודה זרה הביאום ואמר רב יהודה אמר

שמואל על עבודה זרה שעשו בימי צדקיהו

קא סלקא דעתין למאן דאית ליה חמאת צבור

שנתכפרו בעליה מתה אית ליה נמי חמאת

צבור שמתו בעליה מתה יוהא הכא דאיכא

דמתו בעליה וקא קרבה אמר רב פפא אפילו

למאן דאמר חמאת צבור שכפרו בעליה מתה

חמאת צבור שמתו בעליה אינה מתה סלפי

משאיז הצבור מתים מנא ליה לרב פפא הא

אי נימא משום דכתיב 2תחת אבותיך יהיו

בניך אי הכי אפי' יחיד נמי אלא היינו מעמא

שאין הציבור מתים 🕫 משעירי רגלים וראשי

חדשים דאמר רחמנא אייתינהו ימתרומת

הלשכה ודלמא מתו מרייהו דהני זוזי אלא

לאו ש"מ אין הצבור מתים ואיבעית אימא

כי אקרובינהו להני חמאות אחיי אקרבינהו

דכתיב זורבים מהכהנים ש הלוים וראשי

האבות הזקנים אשר ראו את הבית הראשון

ביסדו זה הבית מבוכים בקול גדול ורבים

בתרועה 🕫 ודילמא הנך מיעומא לא מצית

אמרת דכתיב י(ולא הכירו העם בתרועה

ושמחה) לקול בכי העם והיכי מקרבי להו והרי

מזידין הוו אמר רבי יוחנן הוראת שעה היתה

הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי בשלמא

פרים ושעירי' כנגד שנים עשר שבמים או אלא

יים כבשים כנגד מי אלא הוראת שעה היתה:

חתנן התם יםשמת יוסף בן יועזר איש צרידה ₪

ויוסף בן יוחנן איש ירושלים בטלו האשכולות

יש איש שהכל בו יש ואמר רב יהודה אמר

שמואל ° כל אשכולות שעמדו להן לישראל

מימות משה עד שמת יוסף בן יועזר היו למדין

תורה כמשה רבינו מכאן ואילך לא היו למדין

תורה כמשה רבינו והאמר רב יהודה אמר שמואל ®שלשת אלפים הלכות

נשתכחו בימי אבלו של משה דאישתכח יש להו אישתכח ודגמירן להו הוו

גמירי כמשה רבינו והא תניא משמת משה יו אם רבו מממאין ממאו אם רבו

מהורין מיהרו ליבא דאימעים מיגמר הוו גמירי להו כמשה רבינו במתניתא

תנא יכל אשכולות שעמדו לישראל מימות משה עד שמת יוסף בן יועזר איש

צרידה לא היה בהם שום דופי מכאן ואילך היה בהן שום דופי יוהתניא מעשה

בחסיד אחד שהיה גונח מלבו ושאלו לרופאים ואמרו אין לו תקנה עד שיינק

חלב ייי רותח שחרית והביאו עז וקשרו לו בכרעי מימתו והיה יונק ממנה חלב

למחר נכנסו חביריו לבקרו כיון שראו העז אמרו ליסטים מזויין בתוך ביתו

ואנו נכנסים לבקרו ייו ישבו ובדקו ולא מצאו בו עון אלא של אותה העז בלבד

ואף הוא בשעת מיתתו אמר יודע אני בעצמי שאין בי עון אלא של אותה

העז בלבד שעברתי על דברי חבירי שהרי אמרו חכמים יאין מגדלין בהמה

דקה בארץ ישראל וקי"ל ייכל היכא דאמר מעשה בחסיד אחד או ר' יהודה בן

בבא או ר' יהודה בר אילעאי ורבגן בתר יוסף בן יועזר איש צרידה דרי דרי הוו

ל) הוריות ו, צ) [לקמן טו.],
 ג) סוטה מו., ד) [סוטה מו:
 ע"שן, ה) [לקמן טו.],
 ו) [סוספחל ב"ק פ"ח ה"ד],
 נ"ק פ, ח) מוספחל (דשביעים

מג) ולנ"ק פ"ח ה"דן ונ"ק עט:

(a,b) (a,b

בהוריות ו. דמסיק דאתי ככ"ע

דמטאו והדר מטאו עד מריסר

זימנין ומצוה ליישב ומצאמי זימנין ומצוה ליישב ומצאמי במהרש"א בהוריות ד"ה גמרא כיוצא בו וכו' תמה אמוס' דהכא],

הגהות הב"ח

(A) גמ' שבעים ושבעה צפירי חטאת: (ב) שם שאין הליבור

דגמרינז

מי אלא הוראת: (ה)

לנגר תי מנמ התקתו. לשי דשי ד"ה וחטאת וכו' דכתיב וצפירי חטאת: (1) ד"ה ואף אותה וכו'

וליבות מביאין פר ושעיר למטלמ וכו' והן שעירין: (ז) ד"ה ה"ט וכו' דחטאות: (מ) ד"ה וכ"ל מל וכו' ומלקקריב

"ב שעירים: (ט) תום' ד"ה

כיולא וכו' היכא קאי תימה והא

זנים בת"כ על וכו׳ דכתיב גבי

ווים ע"ש: (י) ד"ה על עבודה

זרה וכו' ואמיא כמאו דאמר נ"ב

ע" הסוגיא דספ"ק דהוריות אימא שם להדיא אפי כר' מאיר

לה י"ב כגון דחטאו וחזרו וחטאו עד תריסר זימנין ע"ש:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אלא כבשים כו'. ולא

ד) שם אלא אלים

שם מהכהנים והלוים:

משעירי:

מתים

נר מצוה בב א מיי׳ פ״ד מהל׳ פסה״מ

הלכה א: בג ב מיי פ"ד מהלכות שקלים הל' א: ג [מיי פ"ה מהל' נוקי ממון הל'

ב טוש"ע ח"מ סימן תט סעיף אן:

תורה אור השלם

ו. הבאים מהשבי בני הגולה בַּיִּבְיָב בַּיֵּנִישְּׁרְּ, בְּנֵי נִוּגּוּלְה הָקְרִיבוּ עלוֹת לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל פָּרִים שְׁנֵים עָשָׂר עַל כָּל הְקְרִיבּוּ עָלות לָאְרֵנְיּיּ, יְשְׁרָאֵל פֶּרִים שְׁנֵּים עָשָׂר עַל בְּל יִשְׂרָאַל אַילִים תִּשְׁעִים וְשִׁשְׁה בְּבָשִׁים שְׁבְעִים וְשִׁבְעָה צְפִירִי הָשָאת שְׁנֵּים עָשֶׂר הַבּל עוֹלְה עזרא ח לה

לְיָיָ:
2. תַּחַת אֲבֹתָיךּ יִדְּיוּ בְּנָיךְּ תְשִׁיתַמוֹ לְשָׁרִים בְּבֶל דְאָרֶץ: תַהְלִים מָה יו 1. וְרָבִים מָהַכֹּרָנִים וְהַלְּוִיָם

וראשי האבות הזקנים אשר ון אשי האבות הראשון בְּיְסְדּוּ הְהַבְּיִת הָראשון בְּיְסְדּוּ הְדֹל וְרַבִּים בְּתְרוּנְה בְּשׁמְחָה לְהָרִים קוֹל: עורא ג יב לְהָרִים קוֹל: עורא ג יב קורל וְרָבִים בְּעִרּינְעָה בְּשְׁתְּיוּה לְהָרִים קוֹל: 1. וְאִין הָעָם מִפִּירִים קוֹל תָרוּעת הַשְּׁמֵינְה לְקוֹל בְּכִי הָעָם כִּי הָעָם מְרִיעִים תְּרוּעָה גְּרוּלָה וְתִקוֹל נִשְׁמַע עַד לְמֵנְרְחֹלָה

גליון הש"ם

גם' כל אשכולות. עי' נ"ב דף טו ע"ב תוס' ד"ה דור:

מוסף רש"י

אף חטאת אינה נאכלת. חטאת דהקריצו לא נאכלת לפי שהיו שעירין של לבור הנשרפין, לפי שהכניסו דמו לפני ולפנים כדכתיב יכל חנולת אשר יוצא מדמה אל וכל ומטמו ושל ידכו מונהי של אהל מועד לכפר בקדש, כדתנן (זבחים מז.) פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין, דהיינו שעירי ושעירים הנסרפין, דהיינו שעירי ע"ז ללבור (המפרש הוריות ו). בטלו האשכולות. מכרש בנמרא שהכל בהן, עד ימיהן לא היה מחלוקת בחכמי ישראל כולן היו אומרים דכר כנמינמן למשה מסיני והן הראשונים שנחלהו בסמיכת קרבנות ביום טוב, בחגיגה (טו.) והוא היה מחלוקת ראשון באמתה ואין דופי ושכחה ומחלוחת מות מות. בונח. פלידכ"ל. לועה (שם חוד). אובות פניקר מ, השנק מפני כאב הלב לא היה יכול להשיב רוחו (ב־ק פ.). לסטים מזויין. רועה בשדות אחרים וגחול את הרכים (שם). אין מגדלין בהמה דקה בארץ ישראל. משום ישוב ה"י שמבעיר חת השדות וכל שדות א"י סתמן דישראל (שם עט:)

שינויי נוסחאות

לו יומי הבאים מהשבי בני הנולה יתן יוסי הבאים מהטפי במי הנונה הקריבו עולת לאלהי ישראל (ש"ח) ב] מיבות בני בקר נמחק (ש"ח) גן תשעים וששה כנשים שבעים מטאת (ש"מ) צפירי ושבעה דו אמר רבא כי טולה ז"ל אלא ן מתו לכם כי עולם. לייל אקא אימא (מרא"ם) כן שהיה ל' ירודה ז'מר כל"ל וכ"ה בהוריות עם (יפ"ע) זן והא הכא דמתו בעליה וקא קרבה (מ"מ) זן הבית בעיניהם (m'm) לו כתרועה וגו' בעיניהם (ש"ו) אן כתועט הגוי ודלמה הכך מישוטה הרו לה מלימ המרת דכתיב ואין העם מכירין קול תרועת השמחה לקול נכי (ש"ח) ש) אלה אילים תשעים שבעים וכבשים וששה וששה וכבשים שבעים ושבעה כנגד (שיה) ז סימה ה"ג הוראת שעה היתה (שיה) ז'זן האסטטולת מאי אשכולות אמר רב יהודה איט שהכל נו (שימ) על 5 צ'ל אמר ען דאישתכה אישתכה, מימת להו נמחק (ש"ח) יד] בקלת ספרים כחוב כאן במאי דאשתכה רבו מטהרין במאי דהו גמירי גמירי ליה כמשה. ל"א ה"מ ליצא דאימעיט במאי דהוו גמירי וזו

נסחם הרנמייה זיינ מיים ביים

ביוצא בו אמר ר' יוםי. פרש"י לא איתפרש היכא קאי (ט) יח הכי תניא בת"כ על ההיא דדריש האי קרא ישדכתיב גבי לו [עולה ויורד] (ויקרא ה) ואת השני יעשה עולה מה עולה אינה נאכלת אף חטאת

> צדקיהו. ואתיא (י) כמ״ד לכן דאית ליה ליבור בעבודה זרה כל שבט ושבט מייתו פר ושעיר ואמטו להכי הביאו שעירי חטאת שנים עשר לשנים עשר שנטיס יו (גורהא הכאליו דאיכא מתו בעליה וקרבה. והקשה הרשב"ה מה ענין זה למתו בעליה דכולי הש"ם דמיירי שהפריש החטאת ומתו בעליה אחר כך אבל הכא הרי לא הפרישו שום דבר להן ואומר רבינו נתנאל דאי בלא הפריש מלי להקריב אלמא יש כפרה למתים וא"כ כל שכן דהיכא שהפריש ואח"כ מתו בעליה דראוי להקריב וכן משמע בפ"ק דהוריות (דף ו.) דאמר והא לוז אית כפרה למתים דמייתא להא שמעתא דהכא משמע דאי יש כפרה למתים על הבנים להקריב בשבילם לוו וכ"ש אם הפריש ואח"כ מתו דעל הבנים להקריבן: וקא קרבה. וא״ת תיקשה נמי למ״ד תרעה דלהקריב ליכח מ"ד וי"ל דודאי כיון דלא אזיל למיתה אפי׳ לאקרובי נמי ראוי וכן מצינו פרק הוליאו לו (יומא דף ג.) גבי הא דאמר בפר ואפילו בדמו ופריך עלה והא חטאת שמתו בעליה היא ומשני כיון דעל כפרת ציבור נמי אתי לאו מתו בעליה היא ליח אלמא היכא דלא אזיל למיתה אפי׳ להקרבה נמי הוא ראוילשו: מו קא סלקא מחודעתך דמאן דאית ליה מנן חמאת שכיפרו בעליה מתה אית

ליה נמי חמאת שמתו בעליה מתה.

משוח"ת תיקשי למתני׳ דבהא ליכא מאן דפליג דחטאת שמתו בעליה ביחיד דברים אמורים ולא בליבור ואפי׳ הכי בכפרו בעליה פליגי וי"ל דלא דמי דמתני׳ פשיטא ליה דחטאת שמתו בעליה ליתא בציבור היינו כשמתו כל הבעלים ולא נשאר בהן אחד אבל הכא ס"ד דעדיין מקלת הבעלים קיימין ומש"ה קאמר דקרנה: ליבא דאימעים. שלא היה להם לב להחזיר שכחתם ובהא נחלקו: מיגמר הוו גמירי. מה שנשתייר להם שלא שכחו הוו גמירי בדוקיא כמשה:

כיולה בו. לא איתפרש היכא קאי: וחטאת מי קרבה עולה. דכתיב (ס) ושעירי חטאת שנים עשר הכל עולה: ואף אותה חטאת אינה נאכלת שהיה רבי יוםי אומר. יון שעיר יתן של עבודה זרה הביאום זו אינה נאכלת ועלה לא מיתניא היא: על עבודה זרה שעשו בימי כנגד שנים עשר שבטים יש שעבדו עבודה זרה בימי לדקיהו וליבור והתניא יוכיוצא בו א"ר יוסי יוהבאים מהשבי בני הגולה הקריבו עולות פרים פ (בני בקר) שנים עשר אילים תשעים מותשעה כבשים שבעים ושבעה 🖘 שעירי חמאת שנים עשר הכל עולה לה' וחמאת מי קרבה עולה יו אמר

שמביאין שעיר לחטאת דכתיב בשלח (ו) לד אנשים גבי עבודה זרה [במדבר טו] ועשו כל העדה פר לעולה וגו' ושעיר עזים אחד לחטאת וגו' ואותן שעירין נשרפין הן מחוץ למחנה כפר העלם דבר והן שעירין הנשרפין כדאמרינן באיזהו מקומן (זבחים דף מז.) ובמנחות בההומד רבה (דף כו.) כו נפקא לן יאו (דהכא) מהאי קרא דכתיב גבי פר העלם דבר ועשה לפר וגו׳ כאשר עשה וגו׳י והכי תניאס ועשה כאשר עשה מה ת"ללכפול בהזיות כו׳ 0 וסיפה דברייתה החטחת לרבות שעירי עבודה זרה לידון כפר העלם דבר: וקא קרבה. אע"ג דמתו הבעלים באותן ע' שנה שהיו בבבל: יהיו בניך. כלומר דבנים הוו במקומן ומשו"ה קרבה חטאתן: היינו טעמא שחין הליבור מתים. שחין דין חטחת שמתו בעליה בליבור משעירי מוספי הרגלים וראשי חדשים (ז) כש חטאות נינהו ואמר רחמנא אייתינהו מתרומת הלשכה משקלים הבאין באדר ואע"ג דאיכא למימר דלמא מתו מרייהו דהנך זוזי קלת מאותן שהביאו השקלים מתו קודם הרגלים ונמלא שמקריבין חטאת שמתו בעליה שהרי יש להן חלק בהן: כי אקרבינהו. להנך שעירי עבודה זרה בימי עזרא: אחיי אקרבינהו. על אותן שהיו עדיין חיין מן העובדים עבודה זרה בימי לדקיהו לם: ורבים בתרועה. אותן שלא ראו את הבית הראשון היו עכשיו מריעין ושמחין: ודילמה הנך. שחיין עדיין מיעוטא דישראל הוו

ואמיעוטא לא מקרבין כמרובין אלא

כיחידים כל א' ואחד שעירה ומדאקריב

(ס) שעירים שעיר לכל שבט כמרובים

ודאי אקמאי דמתו סמיך ושמע מינה

דאין חטאת ליבור מתה: להול בכי

העם. אלמא רבים היו הבוכים על

המריעים ליז ובוכים היו מן הראשונים:

הא מוידין היו. בימי לדקיהו:

ה"נ מסתברת. דהורחת שעה היתה:

בשלמה פרים שנים עשר. לעולה ושנים

עשר שעירים לחטחת: כנגד י"ב

שבטים. דוהו קרבן ליבור בעבודה

זרה פר לעולה ושעיר לחטאת בפרשת

שלח לך: שהכל בו. תורה ויראת חטא

וגמילות חסדים: דחישתכה חישתכה.

אותן שנשתכחו יה: ודגמירי. אותן

שלא שכחו הוו גמירי להו כמשה: ליבא

דאימעוט. הלב נתמעט ולא היו

יודעין להחזיר אותן ששכחו מתוך פלפול הלכה היאך יח(הלכה) והיו חלוקין בהן

והלכו אחר המרובין: מגמר. לאותן

שלא נשתכחו הוו גמירי להו כמשה: דופי.

הס"ד דופי של חטא לא היה באשכולות

שעמדו פרנסים כיו של ישראל:

גונה. פלניי"ט בלע"ז לועק מכאב לבו

כמו גנוחי גנח באימיה דסיסרא (שופטים

ה בתרגום): ליסטים מזויין. בהמה

דקה אין יכולים לשומרה והולכת ורועה

בשדות אחרים: ורבנן. והנך רבנן ר׳

יהודה בר אילעאי ורבי יהודה בן

פריך תחילים כיון שהיו נדבה י״ל שהקריפו שמונה לכל שבט אבל בכבשים אין המספר מכוון (עי׳

לעזי רש"י . גונח. [פלניאנ"ט]. גונח

רבינו גרשום

חמאת אינה נאכלת שעל ע"ז הביאום. והוו שעירים הנשרפים: והא הכא דמתו בעלים. דורו של י צדקיהו וקא קרבה וקשיא לר׳ זודה: אמר רב פפא אפילו למאז דאמר חמאת שנתכפרו כו'. וליכא למידק הא מיהא לפי שאין דין מתה בצבור ולא קשיא לר׳ הודה: אי נימא משום דכתיב תחת אבותיך יהיה בניך. דהבן במקום האב הוא ולא הוי כמת: אי הכי אפי' ביחיד נמי. נימא דבן במקום אב קאי ולא ליהוי חטאת במקום אב קאי ולא ליהוי חטאת שמתו בעליה: דקאמר רחמנא מיתוייה מתרומת הלשכה. רכתר זאת טולת חדש רחדשו דכונב זאת עולת חדש בחדשה: חדש והבא קרבן מתרומה חדשה: ודילמא מתו להו מן מרייהו. דהני זוזי אלא ש"מ דאין דין מיתה בצבור: ואיבעית אימא כי אקרבינהו להני חמאות. דשעירי אקרבינהו להני חמאות. דשנידי עבודה זרה אחיי דאישתיור מההוא דרא אקרבינהו דלא הוו חטאת שמתו בעליה והא נמי דקא ילפת משעיר דר״ח ודילמא שאני שעיר דר"ח דהא איתיה לרוב צבור דקיימין דאקדישו הנהו זוזי ובימי עזרא נמי הוה עדיין רוב 'היכי מקרבי קרבן לעבודה זרה והא מזירין הוו: הוראת שעה היתה. לפנים משורת הדין: היו למודין תורה. בדקדוק כמשה: אם יבו ממהרין. טיהרו אלמא לא בריר להו כמשה: במאי ראישתכח. בימי אבלו קאמר אם רבו מטהריז טיהרו. ל"א הני מילי

דופי ייבא דאימעוט היינו נמי בהלכות

בבא: בסר יוסף בן יועור דרי דרי הוו. כלומר אחר יוסף בן יועזר הוו אלו לאחר דורות הרבה וקחני דלא מלאו בהן עון אלמא לא היה בהן דופי:

אמר

והא הכא דמרו בעליה וקא קרבה. משמע אבל אי הוה סבר אינה מתה ניחא וכן למאי דמסיק אין מתה בצבור, וקשה דמ"מ קשה נהי דאינה מתה מ"מ תרעה א)וי"ל דלמ"ד כרי, וא"ת תיקשי למתני דר"י דאית ליה נתכפרו דצבור מתה ובמתה דצבור לא פליג כדמשמע מתניתין דאמר ר״ש מה מצינו כו׳ משמע דבהנהו ג׳ לא פליג ר״י ואפ״ה פליג בנתכפרו דצבור וי״ל דודאי היכא דלא מתו כל הבעלים לא מותנותין זאמו ריש מה מצינו כר משמע דבתנות ג"א פיאד די זאמי הפיא בתונת דברו יידי אבל הייד למאן דאית ליה דוכפרו מהו פליג דיי אבל היכא דמתו כל הבעלים כנון הסא דמסתה מהו כל אותם שחיו בימי צדקיה והוה סיד למאן דאית ליה דוכפרו מהו בצבור כמו כן מתו כל הבעלים תמות בצבור ומסיק רב פפא דאפי למ"ד כו' אפי מתו כל הצבור לפי שאין צבור מתים כלומר אפי מתו כולם אין להם תורת מתה וכן משמע הסוגיא דהכי פירושא מדבעיא מגלן לרב פפא הא כו'. תוס' אחרות: מנא ליה לדב פפא הא. גליון ואע"ג דברייתא היא לקמן בעי מגלן מקרא: **ש"מ אין הציבור מתים.** ס"א ל"א אלא דיוקא דרב פפא משעירי הרגלים כו' אלא לאו ש"מ חטאת שמתו בעליה קריבה בצבור דלמא שאני שעיר דר״ח דקרא איתיה לרוב צבור בימי עזרא (בעי רובא) נמי הכי הוה דכתיב ורבים מה מה שנה בשנה בכלה דרכבה דרכם את שכל שכר דרי קיא אירות הוב בעד הבל המה אירות הבבית המה המה המה המה המה המה בל מהכתנים נגד הדילמא מינוטה הוד לא מצית אמרת דכתיב ורבים כרי (כן מצאתי ועיין בהרגמיה); א**מר ר' יחודה איש שהכל ב.**ג גלי פי הקונטרס תורה ויראת חטא כר׳. וקשה ויהי בימי שפוט השופטים דור ששפטו שופטיהם טול קורה טול קיסם (ב״ב טו:), וצ״ל שהכ הודה **איש שהכל בו.** גליוו

. בו לענין תורה שלמדין כמשה רבינו: ו**הא תניא משמת משה כו'.** אלמא מיד אחר פטירת משה היה מחלוקת אלמא לא הוו גמירי כמשה רבו מטהרין במאי היה להם לכוין שמועתם אליבא דהלכה ולא לחלוק פי׳ מתוס׳: **אם רבו מהורים מיהרו.** ס״א במאי דאישתכח רבו מטהרין במאי דהו ממיר כרי, ליבא דהום לכרן פשונום אל בא ההכלות אל החקף כמונס לאם בי שהוד בם והול הם אבשה השהכות בנסחרן במאי דהו ממיר כרי, ליבא דמעיט כלומר מה שהיו חולקים בהלכות שנשתמהו דבוה ודאי לא היי לב לכרון כמשתם אלא לסבר בדרמי מילתא למילתא ובסברא היו חולקים זה עם זה זה מטמא וזה מטהר אבל המשנה וההלכה היו יודעים כמשה רבינו על עיקריה. גליון. מיגמר כרי: תו' ד"*ה כיוצא* בו ובו' והיא שנויה בת"ב. (ויקרא דבורא דחובה פרק ג, די-ה) בפרשת פר העלם דבר והכי תני לעיל מיניה ופר שני בן בקר תקח לחטאת גבי לוים כתיב מה ת״ל שני אם ללמד שהם שנים הרי כבר נאמר ועשית את האחד חטאת ואת האחד עולה בר בן אין היו המה בר מי היו המה בל היו המהלבה היו המהלבה היו המהלבה היו המהלבה בל היו המהלבה היו המהלבה מילואים. אלא מה הלמוד לומר שני לומר לך מה (חטאת) עולה אינה נאכלת אף חטאת וו אינה נאכלת. פיי אותו חטאת לא נאכל שהינה מילואים. כיוצא בו אמר רבי יוסי פיי שנקראת חטאת עולה לומר שאינו נאכל ולהקיש לעולה. (תיבת תניא נמחק) גליון. וכן היא שנויה בהריא בהוריות בספ״ק (דף ו ע״א):